

PALACKPOSTA

Egy bensőséges beszélgetés

Élénken élnek bennem azoknak az estéknek az emlékei, hangulata, amikor húgommal három-négy évesek voltunk, és édesanyám a legkisebb testvérünket várta. Lefekvés előtt az ágy mellett térdelve elmondtuk az esti imát, megfogalmaztuk saját kéréseinket: „Istenem, adjál nekünk kis Melindát!” Kisgyermekként – bár még nem álltak szánkra igazán a szavak – ekkor találkoztunk először az imádság jelentőségével az élet sorsfordulói, mérföldkövei előtt állva.

Később kishúgom, a várva várt „kis Melinda” átfírta a jól ismert gyermekimádságot: „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva Atyám, amíg alszom, vigyázz reám! Vigyázz kedves szüleimre meg az én testvéreimre! Mikor a nap újra felkel, csokolhassuk egymás kezikéit. Ámen!” Ez az imádság ezt követően minden este így hangzott el, így volt a mi szívünk kérése, azokkal a szavakkal, amelyek a szívünkéből jöttek.

Gyermekként élt bennünk a hit, hogy az Úr Jézus hallja szavainkat. Ekkor talán ez a biztonságérzet még azon a bizalmon alapult, amellyel a szüleink szólították meg Istent. Tudtuk, hogy okkal és céllal szólnak a Mindenhatóhoz, *hihetünk szavaiknak, hogy ő hallja kérésünket*, és gondoskodik rólunk.

Közben felcseperedtem, s megtapasztaltam, hogy az imádságban nem csupán saját gondolataim megfogalmazásáról, nem egy egyszerű monológról van szó, hanem az imádság beszélgetés: én hallgatom Istent, és ő hallgat engem. Így ígéri nekünk Isten: „*Mielőtt kiáltanának, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.*” (Ézs 65,24) Milyen csodálatos ígéret ez a mai világban, amikor azt tapasztaljuk, hogy senki nem figyel ránk, fiatalok és idősebbek küzdenek azzal az életérzéssel, hogy nincs senki, aki meghallgassa őket, a feltett kérdésekre nem jön felelet. A világmindenség Ura, életünk tervezője azonban figyel ránk úgy, ahogy senki más ezen a világon, ismer, pontosan tudja, hogy mire van szükségünk. Meghallgat és válaszol.

Életünk során sokszor vagyunk döntési helyzetben: mit és hol tanuljunk tovább, mit válaszoljunk egy állásajánlatra. Olyan kusza a világ, gazdasági, politikai, társadalmi zavarok közepette élünk... Nem lehet tudni, ki a barát, ki az ellenség. Bizonytalan, hogy mi az érték, mire lehet építeni. Nehéz különbséget tenni jó és rossz között. Nincs biztos pont. Néha talán mi is arra vágyunk, hogy tisztán lássuk, mi a helyes.

Számtalan esetben megtapasztaltam, hogy ha figyelek az ő szavára, akkor vezeti az életem, utat mutat ebben az zűrzavaros világban. Ahogyan a zoltáros írja: „*Bölcsésé teszlek, és megtanítalak téged az útra, amelyen járj; szememmel tanácsollak téged.*” (Zsolt 32,8; Károli) Nem erre vágyunk? Hogy valaki segítőtársként bölcsességével mellettünk álljon?

Fontos, hogy felfedezzük, megtapasztaljuk az imádság valódi értelmét. Ajándék, hogy megszólíthatjuk Istent, hogy behívhatjuk életünk mindennapjaiba, fontos döntéseibe, hogy tőle kérhetjük a segítséget a ránk váró nehézségek, gondok és problémák elhordozásához. Ily módon az imádságra fordított energia a napi tevékenység elvégzéséhez szükséges erőforrássá válik.

■ KRUCHIÓ MÁRTA

Névjegy: Kruchió Márta

A szolnoki evangélikus gyülekezet hatodéves teológusa vagyok. Keresztyén családban nőttem fel, szüleim nagy

szerepettel neveltek engem és két húgomat. Tizenhét éves voltam, amikor Isten ígében keresztül személyesen megszólított. Tanulmányaim befejeztével gyermekek között szeretnék szolgálni, hirdetni nekik az Isten szeretetét.